

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 508/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Miloš Čičmanec s. r. o., Petra Jilemnického 5778/43, Poprad, proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. k. 9C/57/2024-212 z 9. augusta 2024 a uzneseniu Krajského súdu Prešov č. k. 1 Co/13/2025-432 z 10. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti výroku III uznesenia Okresného súdu Poprad č. k. 9C/57/2024-212 z 9. augusta 2024 **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rovnosť podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) č. k. 9C/57/2024-212 z 9. augusta 2024 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu Prešov (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) č. k. 1 Co/13/2025-432 z 10. apríla 2025 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne navrhuje zrušiť aj napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo výroku II a vec v tejto časti vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Proti žalovanému 1 a sťažovateľke (žalovaná 2) bolo v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia vydané uznesenie, ktorým okresný súd nariadil neodkladné opatrenie spočívajúce v povinnosti zdržať sa vyhotovovania a akéhokoľvek rozširovania, zverejňovania alebo inej formy sprístupňovania všetkých a akýchkoľvek zvukových, obrazových alebo obrazovo-zvukových záznamov prejavov osobnej povahy žalobcov smerom k akýmkoľvek fyzickým alebo právnickým osobám. Zároveň uložil žalobcom povinnosť podať proti žalovaným žalobu vo veci samej na ochranu osobnosti v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia. Výrokom III žalobcom priznal voči žalovaným právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti uznesenia. Sťažovateľka a žalovaný 1 podali proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd tak, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a výrokom II priznal žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v rozsahu 100 %.

3. O výške trov konania okresný súd rozhodol uznesením zo 6. júna 2025 tak, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcom náhradu trov konania 1 154,21 eur na účet právneho zástupcu žalobcov v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje rozhodnúť o odklade vykonateľnosti výroku III napadnutého rozhodnutia okresného súdu alebo uložiť okresnému súdu dočasným opatrením zdržať sa výkonu uznesenia o trovách konania s tým, že až do rozhodnutia ústavného súdu nerozhodne okresný súd o sťažnosti proti uzneseniu o výške náhrady trov.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka časť sťažnostnej argumentácie venuje meritu nariadeného neodkladného opatrenia, pričom uvádza, že nikdy predmetné nahrávky neposkytla žiadnym tretím osobám s výnimkou súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 21C/49/2024, kde žalobcom je Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, v ktorej vlastníckych a personálnych štruktúrach vystupujú žalobcovia, ktorí žiadali vydanie neodkladného opatrenia, a matka sťažovateľky. Predmetné konanie sa pritom týka priamo sťažovateľky (konanie o odporovateľnosti právneho úkonu). Súčasne poukazuje na neodkladné opatrenie nariadené v predmetnom konaní, ktorým konajúci súd uložil zákaz nakladať s nehnuteľnosťou s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozhodnutí vo veci samej. Sťažovateľka argumentuje, že v napadnutom rozhodnutí okresného súdu a napadnutom rozhodnutí krajského súdu však o trovách konania bolo rozhodnuté napriek tomu, že nešlo o konanie vo veci samej, čo je podľa sťažovateľky explicitne zrejmé z výroku II uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým súd uložil žalobcom podať žalobu vo veci samej. Sťažovateľka poukazuje na body 37 a 38 napadnutého rozhodnutia okresného súdu, kde súd prvej inštancie poukazuje na znenie § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom odôvodňuje, že *„nakoľko vydaním predmetného uznesenia sa konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia končí, súd zároveň rozhodol o náhrade trov konania a úspešným žalobcom priznal ich náhradu voči žalovaným v rozsahu 100 %“*. Odvolací súd v bode 43 napadnutého rozhodnutia krajského súdu podľa tvrdenia sťažovateľky stroho bez akéhokoľvek riadneho odôvodnenia konštatoval, že argumentáciu okresného súdu v tejto súvislosti považuje za správnu a podľa názoru sťažovateľky rovnako nesprávne predčasne rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Sťažovateľka poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 21/2018) a zastáva názor, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Uvádza, že na túto svoju rozhodovaciu prax poukázal najvyšší súd v inom rozhodnutí týkajúcom sa priamo sťažovateľky. Napadnuté uznesenie nie je podľa sťažovateľky „rozhodnutím vo veci samej“ ani „rozhodnutím, ktorým sa konanie končí“, keďže výrok II napadnutého uznesenia explicitne a pod hrozbou straty dočasnej ochrany priznanej neodkladným opatrením predpokladá podanie žaloby vo veci samej. Sťažovateľka uvádza, že nemá vedomosť o tom, že by si túto povinnosť žalobcovia v predmetnej veci splnili. Okresný súd preto podľa nej nemal v uznesení rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania, ale v tejto časti mal odkázať na rozhodnutie vo veci samej, ktorého vznik sám prezumoval stanovením lehoty na podanie žaloby vo veci samej. Rovnako z uvedeného dôvodu nemal o trovách konania rozhodnúť ani odvolací súd. Okresný súd a krajský súd tak podľa názoru sťažovateľky rozhodli v rozpore s § 262 CSP, pričom „svoj postup zároveň odôvodnili veľmi stroho bez akéhokolvek odôvodnenia“. Súčasne sťažovateľka poukazuje na rozhodovaciu prax ústavného súdu v otázke trov konania v prípadoch, ak je rozhodnutie nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné. Je toho názoru, že v súdnej veci došlo zo strany okresného súdu aj krajského súdu k silnej miere sudcovskej svojvôle a výraznému narušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj rovnosti účastníkov konania či predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ignorovaním § 262 CSP, pričom sťažovateľku súdy predčasne zaťažili povinnosťou náhrady trov konania napriek tomu, že ešte neprebehlo konanie vo veci samej. Zároveň konajúce súdy podľa jej názoru porušili princíp legitímnych očakávaní.

6. Sťažovateľka poukazuje na rozdielnu rozhodovaciu prax týkajúcu sa (ne)rozhodovania o nároku na náhradu trov konania pri nariadení neodkladného opatrenia a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí. V uvedenom aspekte vzhliada porušenie rovnosti účastníkov. Predčasným rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania došlo k neoprávnenému zásahu do jej majetkovej sféry, od čoho odvodzuje porušenie práva vlastníť majetok.

7. Návrh na odloženie vykonateľnosti výroku III napadnutého uznesenia okresného súdu (alternatívne na vydanie dočasného opatrenia prikazujúceho okresnému súdu, aby sa zdržal výkonu znesenia o trovách tým, že až do rozhodnutia ústavného súdu nerozhodne o sťažnosti podanej proti uzneseniu o výške trov) sťažovateľka odôvodňuje tým, že s poukazom na množstvo súdnych konaní, ktoré sú proti nej momentálne vedené, by výkon uznesenia mohol na jej strane viesť k vzniku nenapraviteľnej ujmy, pretože nebude schopná adekvátne zabezpečiť svoje právne zastúpenie v ďalších konaniach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky smeruje k porušeniu práv na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), rovnosť (čl. 47 ods. 3 ústavy) a na ochranu vlastníckeho práva (čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu vo výroku o nároku na náhradu trov konania v rámci rozhodovania o neodkladnom opatrení. Rozhodnutie súdov v otázke nároku na náhradu trov konania považuje za predčasné, keďže v súdnej veci súd rozhodol o neodkladnom opatrení a žalobcov zaviazal na podanie žaloby,

teda nejde o rozhodnutie vo veci samej, a preto rozhodovanie súdov oboch inšancií považuje za rozporné s § 262 CSP. Konajúcim súdom vytyka najmä nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu:

9. Vo vzťahu k sťažostnej argumentácii smerujúcej k postupu okresného súdu a odôvodneniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedeného dôvodu vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy *in fine*) ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

10. Ústavný súd v úvode zdôrazňuje, že zo samotnej ústavnej sťažnosti, ako ani z jej príloh nedokázal identifikovať odvolaciu argumentáciu sťažovateľky vo vzťahu k otázke nároku na náhradu trov konania. Napriek tomu, odvolací súd v bode 43. napadnutého rozhodnutia konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu a odkazuje na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia. Nemožno preto prisvedčiť sťažostnej argumentácii o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu.

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou zdôrazňovanú rozdielnosť v rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania (už) pri vydaní neodkladného opatrenia, na ktoré nadväzuje (má nadväzovať) konanie vo veci samej, ústavný súd registruje existenciu rozdielnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a stotožňuje sa s názorom akadémie, podľa ktorého „*keďže rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia spravidla nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP súd o nároku na náhradu trov konania nerozhoduje*“ (pozri Stevček, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Druhé vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 1257.). Opačný postup súdu na základe jeho odôvodneného právneho názoru však sám osebe nedosahuje ústavnú intenzitu zásahu do označených práv sťažovateľky. Ako už ústavný súd opakovane uviedol, neprislúcha mu *zjednocovať in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak právomoc, ktorá je zverená najvyššiemu súdu.

12. V otázke sťažovateľkou namietaného porušenia rovnosti účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd neidentifikoval žiadne pochybenie krajského súdu, ktoré by malo za následok porušenie práva na rovnosť s intenzitou ústavnoprávnej relevancie.

13. Porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka namieta v spojitosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces. Keďže ústavný súd v danom prípade nezistil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevidí priestor ani na záver o porušení sťažovateľkou označených práv hmotného charakteru.

14. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je vo vzťahu k napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K návrhu na odloženie vykonateľnosti, resp. na rozhodnutie o dočasnom opatrení:

15. Využitie oprávnenia ústavného súdu na rozhodnutie podľa § 129 alebo § 130 zákona o ústavnom súde predpokladá v prvom rade ďalšie skúmanie ústavnej sťažnosti. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, nevyhovel ani týmto návrhom sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu